

Prologas

Tie mėnesiai — prabėgę mėnesiai prieš jai prapuolant — buvo geriausi. Iš tiesų. Stačiai geriausi. Kiekviena akimirka prilygo dovanai ir skelbė: *Štai ir aš, dar vienas tobulas momentas, tik pažvelk į mane, tiesiog neįtikėtina, koks esu puikus, ar ne?* Ji kasryt bruzdėdavo skubiai dažydamasi blakstienas, jausdama, kaip tirta kinkos, kaip, artėjant prie mokyklos vartų, sparčiau suplaka širdis, kaip, pamačius jį, viduje išsprogsta džiaugsmas.

Elė Mek negalėjo patikėti, kad Teo Gudmanas nori su ja draugauti kaip su savo mergina. Teo Gudmanas, neabejotinai dailiausias vyrukas tarp vienuoliktųjų. Dailiausiu buvo dešimtoje, devintoje ir aštuntoje klasėje. Bet ne septintoje. Patrauklus neatrodė nė vienas iš septintųjų, mažvaikių išverstomis akimis, gremėzdžiškais batais ir per dideliais švarkeliais.

Teo Gudmanas niekada nepalaikė artimų santykių su panelėmis, todėl visi svarstė, galbūt jis žydras. Pats buvo gražutis, kaip berniokas, itin liesas. Iš esmės nepaprastai mielas. Elė ne vienus metus svajojo draugauti su Teo, ir nesvarbu, gėjus jis ar ne. Suvokė, kad būtų laiminga vien su juo bičiuliaudamasi. Į mokyklą jį kasdien lydėdavo jauna žavi mama, apsirengusi sportiniu kostiumu, į uodegėlę susirišusi plaukus ir dažniausiai vedina baltu šunyčiu, kurį Teo kilstelėdavo, pabučiuodavo į snukutį ir švelniai nuleisdavo ant žemės; tuomet bučiniu at-

sisveikindavo su motina ir lėtai įeidavo pro vartus. Nesukdavo sau galvos dėl to, kas jį mato. Nesigėdijo nei lepūnėlio šunelio, nei mamos. Buvo kupinas *pasitikėjimo*.

Bet pernai, iš karto po vasaros atostogų, Teo užšnekino ją. Visai netikėtai. Per pietus ėmė klausinėti apie namų darbus ar kažką panašaus, o Elė, nelabai apie ką teišmananti, bemat suvokė, kad bendramokslis ne žydras ir užkalbino ją, nes jam patinka. Aišku kaip dieną. Va taip, paprastai, jiedu tapo pora. Nors ji manė, jog šitai nutinka gerokai sudėtingiau.

Deja, užteko vieno neteisingo žingsnio, vienos kilpelės laiko tėkmėje, kad viskam ateitų galas. Ne tik jų meilės istorijai, bet ir kitiems dalykams. Jaunystei. Gyvenimui. Elei Mek. Visa tai dinga. Dingo amžiams. Jei pavyktų atsukti laiką atgal, išvynioti jį ir suvyti iš naujo tartum vilnonių siūlų kamuolį, į akis tikrai kristų mazgeliai verpaluose, įspėjamieji ženklai. Žvelgiant į praeitį, jie akivaizdūs nuo pat pradžių. Tačiau anuomet Elė, nelabai ką teišmananti, pavojaus nejuto. Sutiko jį atsimerkusi, bet nieko nematydama.

PIRMA DALIS

Laura įžengė į dukters būstą. Netgi santykinai giedrą dieną jis buvo tamsus ir niūrus. Fasadinis langas apgobtas siaubingo visterijų raizgyno, priešingą namų dalį tamsino miškelis, su kuriuo ribojosi užpakalinis kiemas.

Impulsyvus pirkinys — štai kas visa tai buvo. Darbovietėje gavusi pirmąją premiją, Hana nutarė įsigyti ką nors rimto, kol pinigai neišgaravo. Ankstesni šeimininkai patalpas buvo pripildę nuostabių daiktų, bet Hana taip ir nerado laiko nusipirkti naujų baldų, todėl butas priminė skyrybų išdraskytą nykų šeimos lizdą. Jai nesant, motina atvykdavo aptvarkyti kambarių, o dukra tam neprieštaravo, ir toks Hanos elgesys liudijo, kad savo valdas ji telaiiko viešbučio numeriu.

Laura, kaip įprastai, nudrožė tamsiu koridoriumi ir virtuvėje po kriaukle sugraibė valymo reikmenis. Sprendžiant iš vaizdo, Hana namie nenakvojo. Kriauklėje nematyti jokio dribsnių dubenėlio, stalviršis neaptaškytas pienu, ant palangės, prie didinamojo kosmetinio veidrodžio negulėjo pradaryta blakstienų tušo pakuotė. Motinos nugarkaulį pakuteno šaltukas. Hana visada grįždavo namo. Daugiau neturėjo kur eiti. Laura griebė rankinę, išsitraukė mobilųjį, drebančiais pirštais surinko dukters numerį, ir, vos tik ją nukreipė į balso paštą, — taip atsitikdavo kaskart, kai Hana sėdėdavo darbe, — iš rankų netyčia išleido aparatą. Krisdamas ant grindų, telefonas užkliuvo už bato šono, todėl nesudužo.

— Prakeikimas, — sušnypštė sau, pakėlusi mobilųjį ir tuščiai įsmeigusi į ekraną akis. — Prakeikimas.

Ji neturėjo kam skambinti, neturėjo ko paklausti: *Ar matei Haną? Ar žinai, kur ji?* Tiesiog taip gyveno, ir tiek. Neturėjo jokių ryšių. Tik šen bei ten išsibarsčiusias gyvybės saleles.

Galbūt Hana sutiko kokį vyrą, bet vargiai. Duktė niekuomet nedraugavo su vaikinų, nė su vienu, nė karto. kažkas buvo iškėlęs teoriją, neva Hana jaučiasi pernelyg kalta, kad susirastų vaikiną, nes jaunėlė sesutė niekad jo neturės. Tą pačią teoriją galima pritaikyti tiek kalbant apie apgailėtiną jos butą, tiek apie nevisuomenišką gyvenimą.

Laura žinojo, kad reaguoja per jautriai, bet sykiu ir visiškai suprantamai. Kai tavo vaikas ryte išeina iš namų, nešinas knygų pilna kuprine, keliauja mokytis į biblioteką, pėsčiomis pasiekiamą per ketvirtį valandos, ir pranyksta visiems laikams, per jautriai reaguoti neįmanoma. Tai, kad ji stovėjo suaugusios dukters virtuvėje ir įsivaizdavo ją negyvą griovyje, nes kriauklėje nerado palikto dribsnių dubenėlio, rodėsi normalu ir pagrįsta, atsižvelgiant į Lauros potyrius.

Paieškos langelyje įrašė Hanos kompanijos pavadinimą ir spustelėjo nuorodą į telefono numerį. Tada užgniauzusi kvapą palaukė, kol komutatorius ją sujungs su Hana.

— Hana Mek, klausau.

Štai ir jis, dukters balsas, stačiokiškas ir nuasmenintas.

Nieko netarusi, Laura pirštu palytėjo išjungimo piktogramą ir įkišo mobilųjį atgal į rankinę. Paskui atidarė indaplovę ir pradėjo ją tuštinti.

2

Kaip Laura gyveno prieš dešimt metų, kai augino ne du, o tris vaikus? Ar kasryt prabudavo, apimta egzistencinio pa-

sitenkinimo? Anaipol. Priklausė ratui žmonių, priešais save reginčių pustuštę, o ne puspilnę stiklinę. Rasdavo kuo pasiskusti netgi smagiai besiklostant įvykiams, o geromis žiniomis džiaugdavosi tik trumpą akimirką, kurią greitai nutraukdavo nauji įkyrūs rūpesčiai. Todėl kiekvieną rytą pakirdavo įsitikinusi, kad naktį miegojo prastai, net jeigu tai buvo netiesa, nerimaudavo, jog pilvas per daug apaugęs riebalais, plaukai per ilgi arba per trumpi, namas per didelis arba per mažas, banko sąskaita per menka, sutuoktinis — per didelis dykūnas, vaikai per daug triukšmingi arba per tylūs, būgštavo, kad vieną dieną jie apleis namus arba niekada neišsikraustys. Atsibudusi nerasdavo vienos šlepetės, pastebėdavo, kad ant kėdės atlošo užmestas juodas sijonas aplipęs blyškiais katino kailio pūkais, atkreipdavo dėmesį į maišelius Hanos paakiuose, stirtą drabužių, kuriuos jau mėnesį ketino nugabenti į cheminę valyklą, proplėšą koridoriaus tapetuose, klaikų paauglišką furunkulą ant Džeiko smakro, per ilgai atvirai palikto kačių ėdalo dvoką, iš pirmo žvilgsnio niekieno netuštinaimą šiukšliadėžę, kurios turinį gilyn įspausdavo tingių šeimos narių delnai.

Štai kaip ji seniau vertindavo savo puikų gyvenimą: kaip nemalonių kvapų ir neatliktų pareigų, nereikšmingų rūpesčių ir pavėluotai apmokamų sąskaitų virtinę.

Bet vieną rytą jos mergaitė, auksinė mergaitė, pagrandukė, mažylė, gimininga siela, džiaugsmas ir pasididžiavimas, išėjo iš namų ir nebegrižo.

Kaip ji jautėsi pirmąsias kelias kankinančias laukimo vandenias? Kas persmelkė Lauros smegenis ir širdį, kas pakeitė nereikšmingus rūpesčius? Šiurpas. Neviltis. Sielvartas. Siaubas. Kančia. Sąmyšis. Širdgėla. Baimė. Emocijos įvardintos melodramatiškai, bet vis tiek nepakankamai taikliai.

— Ji turbūt pas Teo, — tarė Polas. — Kodėl tau nesusisiekus su jo mama?

Laura tikrai žinojo, kad Elės pas draugą nėra. Paskutiniai dukters žodžiai skambėjo taip:

— Aš parlėksiu pietų. Lazanijos man liks?

— Vienam žmogui užteks.

— Tik neleisk Hanai suvalgyti mano porcijos! Arba Džei-kui! Prižadi?

— Prižadu.

Spragtelėjo uždaromos laukujės durys, ir namai ūmai pritrilo, kaip atsitikdavo kiekvieną sykį, kai kas nors iš jų išeidavo. Laura užsiėmė savo darbais: pripildė indaplovę, paskambino kam reikia ir užlipo į antrą aukštą paduoti „Lemsip“ vaistų Polui, nukamuotam peršalimo, kuris tuo metu ją vargino labiau nei bet kokie kiti dalykai.

— Polas persišaldė.

Keliems žmonėms ji taip sakė per porą praėjusių dienų? Sunkiai atsidusdavo, užversdavo akis aukštyn. „Polas persišaldė.“ *Mano našta. Mano gyvenimas. Pagailėkite manęs.*

Bet Teo mamai ji vis tiek paskambino.

— Ne, — pasakė Bekė Gudman, — ne, atleisk. Teo kiaurą dieną sėdi namie, ir Elė pas mus nesilankė. Duosi man žinią, jei prireiks kokios pagalbos?..

Kai popietė užleido vietą ankstyvam vakarui, kai Laura iš eilės paskambino visoms dukters draugėms, kai nuvyko į biblioteką, kur jai parodė stebėjimo kamerų filmuotą medžiagą, — tądien Elė tikrai ten nebuvo, — kai ėmė leistis saulė ir namas pasinėrė į vėsią tamsą, kurią, danguje šėlstant nebyliai elektrinei audrai, tarpais perrėždavo baltos šviesos tvyksniai, Laura galiausiai neatsilaikė prieš baimės maudulį, kiaurą dieną stiprėjantį jos viduje, ir susisiektė su policija.

Tą vakarą ji pirmą kartą neapkentė Polo, kuris įsisupęs į chalatą ir basas atsidavė patalynės bei snarglių tvaiku, nepaliaujamai šniurkščiojo, šniurkščiojo, šniurkščiojo, vis šnypštė nosį, šnervėmis išgaudamas pasibaisėtiną kliurksėjimą,

ir švokštė per burną — tie garsai hiperjautrioms jos ausims skambėjo it merdėjančios pabaisos alsavimas.

— Persirenk, — piktai metė vyrui. — Prašau.

Jis pakluso tartum įbaugintas vaikas, po minutės kitos nu-lipo į pirmą aukštą apsitaisęs vasariniais atostogų drabužiais, kariškais šortais ir ryškiaspalviais marškinėliais. Visiškai ne-tinkamai. Netinkamai, netinkamai, netinkamai.

— Ir išsipūsk nosį, — tarė Laura. — Kaip pridera. Kad būtų švari.

Vyras vėl pasielgė kaip liepiamas. Jai iš aukšto stebint, Po-las sumaigė popierinę nosinę į gumulą, graudžiai nusiūbavo per virtuvę ir sviedė šiukšliadėžėn.

Vėliau prisistatė policija.

Ir prasidėjo tie įvykiai.

Įvykiai, kurie niekad nesibaigė.

Laura kai kada svarstydavo, kaip būtų susiklostęs gyveni-mas, jei Polas nebūtų sirgęs, jei būtų sulaukęs jos skambučio ir kaipmat parlėkęs iš darbo, jei būtų apsirengęs suglamžyta, bet dailia eilute, tryškęs energija ir atkaklumu, jei būtų įsitai-sęs greta, tiesus kaip styga, pirštais apglėbęs jos plaštaką, jei nebūtų alsavęs per burną, šnarpštęs ir atrokęs kaip monstras. Ar jie būtų ištvėrę negandas? O gal vyras kažkaip kitaip būtų paskatinęs Laurą jo neapkėsti?

Policininkai išvažiavo pusę devintos vakaro. Neilgai tru-kus virtuvės tarpduryje pasirodė Hana.

— Mama, — atsiprašomu tonu prabilo ji, — aš alkana.

— Atleisk, — Laura metė akį į laikrodį ant virtuvės sie-nos. — Viešpatie, tu tikriausiai miršti badu.

Ji sunkiai atsistojo ir kartu su dukra išsiblaškiusi peržvel-gė šaldytuvo turinį.

— Galbūt šitą? — Hana jau traukė „Tupperware“ dėžutę su paskutine lazanijos porcija.

— Ne.

Ir per stipriai išplėšę plastikinį indą Hanai iš rankų. Duktė sumirksėjo į motiną.

— Kodėl ne?

— Tiesiog ne, — atsakė Laura, šįsyk švelniau.

Ji paruošė skrebučių su pupelėmis, tada prisėdo ir stebėjo, kaip dukra valgo. Hana. Vidurinysis jos vaikas. Sunkusis. Varginantis. Su kuriuo nesinorėtų įstrigti negyvenamoje saloje. Galvoje staiga šmėstelėjo mintis, taip žaibiškai, kad Laura beveik neatkreipė į ją dėmesio.

Kodėl neprapuolei tu? Šiuo metu valgyti skrudintą duoną su pupelėmis turėtų Elė.

Laura delnu švelniai palietė Hanai skruostą ir žengė iš virtuvės.

3

Anuomet

Elei visų pirma nederėjo už matematikos kontrolinį darbą gauti blogo pažymio. Jeigu būtų dirbusi uoliau, jeigu būtų buvusi nuovokesnė, jeigu tą dieną nebūtų pervargusi ir išsi-
blaškiusi, jeigu būtų ne žiovavusi, o susitelkusi, jeigu būtų įvertinta ne B+, o A, tuomet nieko nebūtų atsitikę. Grįžtant toliau į praeitį, prieš nekaip atliktą testą, jeigu ji būtų pametusi galvą ne dėl Teo, o dėl vaikino, kuriam nesisektų tikslieji mokslai ir nerūpėtų nei matematika, nei kontrolinio rezultatai, neambicingo vaikino, arba apskritai nieko nebūtų įsimylėjusi, tokiu atveju Elė nebūtų jautusi poreikio jam prilygti ar net pranokti, būtų pasitenkinusi B+ ir vakare nebūtų meldusi motinos nusamdyti matematikos korepetitorių.

Kaip tik tada laiko tėkmėje atsirado pirmoji kilpelė. Sausį, trečiadienio popietę, maždaug pusę penktos.

Namo ji grįžo įpykusi. Dažnai grįždavo namo įpykusi. Nors niekada neketindavo to daryti. Taip nutikdavo, ir tiek. Vos tik pamatydavo mamą arba išgirdavo jos balsą, Elė pajusdavo neapsakomą susierzinimą ir norą išspjauti lauk visą susikaupusį apmaudą — tai, ko negalėjo pasakyti ar padaryti mokykloje, malonaus žmogaus reputacijos juk negadinsi.

— Matematikos mokytojas — šiknius, — tėškė Elė, blokšdama kuprinę ant suolo koridoriuje. — Tikras šiknius. Aš jo nekenčiu.

Neapkentė ne jo. Neapkentė savęs. Dėl nesėkmės. Bet to pripažinti negalėjo.

— Kas yra, brangute? — atsiliepė motina prie virtuvės kriauklės.

— Taigi ką tik sakiau! — iš tiesų nesakė, bet koks skirtumas.

— Mano matematikos mokytojas siaubingai prastas. Aš susikirsiu per baigiamąjį egzaminą. Man reikia korepetitoriaus. Labai labai reikia korepetitoriaus.

Ji įsiveržė į virtuvę ir teatrališkai sudribo ant kėdės.

— Mes neišgalėsime mokėti korepetitoriui, — pasakė mama. — Verčiau po pamokų lankyk matematikų klubą.

Va ir kita kilpelė. Jeigu Elė nebūtų buvusi lepūnė mergiotė, jeigu nebūtų įsivaizdavusi, kad mama pamos burtų lazdele ir taip išspręs jos bėdas, jeigu nors iš dalies būtų nutuokusi, kokias pajamas tėvai gauna, jeigu būtų žiūrėjusi ne vien savęs, pokalbis būtų pasibaigęs. Ji būtų atsakiusi: *Gerai, aš suprantu. Taip ir padarysiu.*

Bet nepadarė. Ir niekaip nesiliovė spaudusi motinos. Tiki-no apmokėsianti pamokas savo pinigais. Kaip pavyzdžius minėjo bendramokslis, *kur kas* skurdesnius už Mekų šeimą, bet samdančius korepetitorius.

— O jei tau padėtų kas nors iš mokyklos? — pasiūlė mama. — Kas nors iš vyriausiųjų klasių? Kas nors, kuriam už pagalbą atsiskaitytume keliais svarais ir gabalėliu pyrago?

— Ką? Na jau ne! O, Dieve, aš sudegčiau iš gėdos!

Dar vienas šansas išsigelbėti slystelėjo iš rankų tarsi šliužas. Ir pranyko. Elė nė nesuvokė, ko netekusi.

4

Tarp 2005-ųjų gegužės dienos, kai Elė negrižo namo, iki pat dabar, lygiai prieš dvi minutes, nepasisėkė rasti jokios reikšmingesnės informacijos apie jos dingimą. Jokios.

Paskutinį kartą Elė buvo pastebėta 10.43, kai Straud Grino kelyje vaizdo kamera užfiksavo ją, trumpam sustojančią prie automobilio ir lange nužvelgiančią savo atspindį (kurį laiką policija kėlė prielaidas, kad mergaitė bandė įžiūrėti kažkokį žmogų salone arba kalbino vairuotoją, bet galop pareigūnai atsekė mašinos savininką ir nustatė, jog tuo metu, kai Elė dingo, jis atostogavo, o savo automobilį buvo palikęs gatvėje). Ir baigta. Jos kelionės įrašai nutrūko kaip tik toje vietoje.

Pareigūnai perkratė visus rajono namus, sulaikė ir apklausė registruotus pedofilus, patikrino kiekvienoje vietinėje krautuvėlėje veikiančių stebėjimo kamerų įrašus, nufilmavo tėvų kreipimąsi į visuomenę — pagalbos prašymą per televiziją matė apytikriai aštuoni milijonai žmonių, — bet taip ir neišsiaiškino, kas įvyko po 10.43, kai Elė liovėsi tyrinėjusi savo atspindį.

Policijai problemų kilo dėl jos aprangos, juodų marškinėlių su džinsais. Ir dėl to, kad auksinėmis sruogomis pamar-gintus nuostabius plaukus Elė buvo susirišusi į netvarkingą uodegėlę. Ir dėl to, kad nešėsi tamsiai mėlyną kuprinę. Ir dėl to,

kad avėjo prekybos centre įsigytus eilinius baltus sportukus. Tarytum sąmoningai būtų mėginusi tapti nematoma.

Atsiraitoję rankoves du detektyvai inspektoriai keturias valandas profesionaliai naršė Elės miegamąjį. Nieko neįprasto ji, regis, nepasiėmė. Gal prigriebė švarius apatinius, deja, Laura nenumanė, ar stalčiuose ko nors stinga. Į kuprinę galbūt išimetė pakaitinius drabužius, bet, kaip didžiama penkiolikmetčių merginų, turėjo drapanų perteklių, tiek daug, kad motina nepajėgė visų sužiūrėti. Kelios standžiai susuktos dešimties svarų kupiūros, kurias ji po gimtadienio įsprausdavo į kiaulę taupyklę, niekur nedingo. Dantų šepetukas likęs vonios kambaryje, kaip ir dezodorantas. Nors Elė niekada nenakvodavo pas drauges be savo dantų šepetuko ir dezodoranto.

Po dvejų metų policija nutarė apriboti paieškas. Laura numanė, ką pareigūnai galvoja; jų nuomone, Elė tiesiog pabėgo.

Ir kodėl jiems šovė į galvą, kad mergaitė pabėgo iš namų, jei vaizdo kameros neužfiksavo jos nei traukinių ar autobusų stotyje, nei jokiame kitoje gatvėje, neskaitant Straud Grino kelio, iš kurio Elė išgaravo? Sprendimas pristabdyti tyrimą sukrėtė Laurą.

Dar labiau pribloškė Polo požiūris į oficialų detektyvų pareiškimą.

— Matyt, atėjo laikas padėti tašką.

Štai ir ji, paskutinė vinis į karštą, pilną jų santuokos kaulų.

Vaikai tuo metu slinko pirmyn lyg tvarkaraščio prisilaukiantys traukiniai. Hana baigė mokyklą pagal A lygio programą. Po studijų viename iš Vakarų krašto universitetų Džeikas tapo matininku. Polas darbe siekė paaukštinimo, pirko sau naujus kostiumus, vis užsimindavo, kad reikėtų įsigyti geresnį automobilį, internete rodė jai viešbučius ir kurortus, tą vasarą reklamuojančius specialius pasiūlymus. Polas buvo neblogas žmogus. Polas buvo geras žmogus. Ji tekėjo už mielo vyro, kaip visada ir planavo. Bet sutuoktinio reakcija į siaubingą skylę,

kurią jų gyvenime išdraskė Elės dingimas, liudijo, kad jis per menkas, per silpnas — per mažai *pamišęs*.

Nusivylimas antrąja savo puse tebuvo menkutė dalis ją apėmusių jausmų, todėl Laura jo bemaž nepastebėjo. Kai Polas po metų išsikraustė, tai atrodė niekis, nereikšmingas virptelėjimas jos egzistencijoje. Atsigręžusi į praeitį, dabar labai mažai ką apie tai teprisiminė. Aiškiai prisiminė tik nenumaldomą skausmingą poreikį tęsti paieškas.

— Ar galėtumėte vėl patikrinti aplinkinius namus? — anuomet meldė policijos. — Juk nuo paskutinės apžiūros praėjo metai. Pakankamai daug laiko, kad atsirastų kas nors tokio, ko anksčiau neaptikome.

Detektyvė nusišypsojo.

— Apie tai jau svarstėme, — atsakė. — Nusprendėme, jog tai būtų išteklių švaistymas. Tikrai ne dabar. Galbūt po metų kitų. Galbūt.

Bet sausį tyrėjai visiškai netikėtai paskambino ir pranešė, kad „Nusikaltimų stebėjimo“ laida dešimtmečio proga norėtų pakartoti kreipimąsi į visuomenę. Vėl atkurta įvykių seką per televiziją rodė gegužės 26-ąją. Tačiau ji nepadėjo aptikti nei naujų pėdsakų, nei Elę mačiusių liudininkų.

Niekas nepasikeitė.

Iki šiol.

Telefonu kalbantis detektyvas bendravo atsargiai:

— Galimas daiktas, čia tėra niekis, bet mes vis tiek norėtume susitikti su jumis.

— Ką radote? — paklausė ji. — Kūną? Kas ten?

— Ponia Mek, tiesiog atvykite.

Dešimt metų nebuvo jokių permainų. Bet dabar kažkas atsitiko.

Laura čiupo rankinę ir išlėkė iš namų.

Anuomet

Ją rekomendavo viena iš kaimynių. Moterį, vardu Noelė Doneli. Nuskambėjus skambučiui, Elė pašoko ir stebėjo koridorių, kai motina atidarė lauko duris. Viešnia rodėsi nejauna, apie keturiasdešimties metų, ir šnekėjo su airišku arba škotišku akcentu.

— Ele! — sušuko mama. — Ele, ateik susipažinti su Noele.

Moters plaukai buvo šviesiai rudi, ties pakaušiu suraityti į kuodą ir sugnybti sage. Ji šyptelėjo mergaitei.

— Laba diena, — pasisveikino. — Tikiuosi, smegenis darbui jau paruošei?

Elė nesuprato, ar moteris juokauja, todėl šypsniu neatsakė ir viso labo palinkčiojo galva.

— Gerai, — tarė Noelė.

Pirmajai pamokai motina su dukra paruošė valgomojo kampą: iš Elės miegamojo atnešė dar vieną šviestuvą ir jos penalą, sutvarkė stalą ir ant jo padėjo dvi stiklines su vandens ąsočiu.

Laura grįžo į virtuvę užkaisti mokytojai arbatos. Noelė sustingo, nes jai į akis krito šeimos katinas, tupintis ant pianino kėdutės.

— Nieko sau dičkis. Koks jo vardas?

— Tedis, — atsiliepė Elė. — *Meškiukas* Tedis. Bet sutrumpintai Tedis.

Pirmieji žodžiai, kuriuos ji ištarė Noelei. Ir kurių niekada nepamirš.

— Nieko keista, kad jį taip vadinate. Katinas tikrai panašus į gauruotą stambų meškiną!

Ar Elė pajuto mokytojai simpatiją? Ji neprisiminė. Tuo metu paprasčiausiai nusišypsojo, uždėjo ranką Tedžiui ant nu-

garos ir į kumštį sugniaužė it vilna švelnų jo kailį. Savo augintinį dievino ir šiuo metu džiaugėsi, kad jis kambaryje, atskiria jiedvi — svetimą moterį ir ją.

Korepetitorė atsidavė kepimo aliejumi ir neplautais plaukais. Ji buvo su džinsais, gumburiuotu rusvu megztiniu, „Timex“ laikrodžiu, užsegtu ant strazdanoto riešo, nutrintais rudais aulinukais ir skaitymo akiniais, kabančiais ant žalios virvelės po kaklu. Pečiai nepaprastai platūs, kaklas mažumėlę palinkęs į priekį, dėl to nugara atrodė kiek pakumpusi, kojos itin ilgos ir laibos. Ji priminė žmogų, nuo mažų dienų gyvenusį kambaryje labai žemomis lubomis.

— Ką gi, — prabilo Noelė Doneli, užsidėjusi akinius ir įkišusi ranką į rudą odinį portfelį, — aš pasiėmiau keletą senų baigiamojo egzamino testų. Netrukus vieną jų panagrinsime, tiksliai išsiaiškinsime tavo stipriąsias ir silpnąsias sritis. Bet gal pirma savais žodžiais išklotum, kas tau neduoda ramybės? Kas konkrečiai?

Į valgomąjį užsuko motina, nešina dideliu arbatos puodeliu ir lėkštute sausainių su šokolado gabaliukais, bei viską mikliai ir nebyliai pastatė ant stalo. Elgėsi taip, lyg jos būtų pasimatyme arba dalyvautų slaptame susitikime. *Neišėik, mama, norėjo paprašyti Elė. Neišėik. Aš nepasirengusi likti viena su šita nepažįstamąja.*

Kol ji žvilgsniu gręžė motinai pakaušį, Laura ištipeno iš kambario ir sau už nugaros labai atsargiai užvėrė duris — pasigirdo tykus atsiprašantis spragtelėjimas.

Noelė atsigręžė į mergaitę ir nusišypsojo. Jos dantys buvo smulkučiai.

— Na, tai apie ką mes kalbėjomės? — paklausė akiniais vėl balnodama siaurą nosį.